

ת"פ 16838/01/17 - מדינת ישראל נגד ו' י

בית משפט השלום בבאר שבע

09 יולי 2017

ת"פ 16838-01-17 מדינת ישראל נ' ו' (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה:	מדינת ישראל
נגד	על ידי באת כוחה עו"ד גנית אטיאס
הנאשם:	ו' י (עציר)
	על ידי בא כוחו עו"ד אלכס גאוסקין

הכרעת דין

כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים (2 עבירות) - לפי הוראת סעיף 192 לחוק העונשין, וכן עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בת זוג - לפי הוראת סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום, במועדים הרלוונטיים היו הנאשם וח' (להלן: "**המתלוננת**") ידועים בציבור.

כעולה מעובדות כתב האישום, בתאריך 2.1.17 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, ליד מרכז גמילה "X" ברח' ----- ב-----, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין בכך שירק עליה ופגע בנעליה. מיד אחר כך, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאחז במעילה ואמר לה: "**בת זונה שרמוטה אני יהרוג אותך**" וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. בהמשך ובסמוך, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שחבט בפניה, בעט בגופה, חבט על ראשה והכה אותה במכת אגרוף על עינה. כתוצאה מכך דיממה המתלוננת מאפה ונגרמה לה חבלה בדמות שריטה על לחיה השמאלית. אירוע זה יכונה להלן ולשם הנוחות: "**אירוע ראשון**".

עוד מתואר בכתב אישום זה כי במהלך שבועיים עובר לאמור לעיל, במועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, ב-----, איים הנאשם על המתלוננת עקב החלטתה להיפרד ממנו, באומרו כי יהרוג אותה. אירוע זה יכונה להלן ולשם הנוחות: "**אירוע שני**".

על פי המתואר, ביום 4.1.17 בבוקר בשעה שאינה ידועה למאשימה במדויק ליד מרכז גמילה X ברח' ----- ב-----, איים

הנאשם על מאבטח המרכז - ר' ח' בפגיעה שלא כדין בגופה של המתלוננת באומרו: "ח' בלאד מתה היום". אירוע זה יכונה להלן ולשם הנוחות: "אירוע שלישי".

זירת המחלוקת

במענה לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו. לצד האמור, העלתה ההגנה שני טיעונים- האחד משפטי והאחר עובדתי. אשר לטיעון המשפטי - אליבא דהגנה, המתואר בסעיף 2 לכתב האישום, ולפיו הנאשם ירק על המתלוננת ופגע בנעליה- אינו מגלה עבירה של "תקיפה". עניינו של הטיעון העובדתי נוגע לעובדות סעיף 3 לכתב האישום. הנאשם כפר במתואר בסעיף זה למעט בעובדה כי אחז במעילה של המתלוננת. את האמור ביקש להסביר בכך שניסה לקחת מראשה את משקפי השמש שלו.

פרשת התביעה

מטעם התביעה הוגשו מוצגים והעידו ארבעה עדים, על פי הסדר הבא: ר' ח' (עד תביעה 1), א' (א) ל' (עד תביעה 4), ח ח - המתלוננת (עדת תביעה 3) ואשר ממן.

תמצית עדויות עדי התביעה

הואיל ובמסגרת פרק הדיון וההכרעה יידרש בית המשפט באופן קונקרטי לחלקים הרלוונטיים, בכל עדות שנשמעה בבית המשפט, בשלב זה של הכרעת הדין תיפרש רק תמצית גרסאותיהם של עדי התביעה.

עד תביעה 1, ר' ח' :

המדובר במי שמועסק כמאבטח במרכז "X", והיה עד למתרחש באירועים נשוא תאריכים 2.1.17 (אירוע ראשון) ו-4.1.17 (אירוע שלישי) מחוץ למרכז "X". הלה סיפר כי מכיר את הנאשם והמתלוננת היכרות שטחית מתוקף היותם מטופלים במקום עבודתו (עמ' 6, ש' 5-11 לפרוטוקול) וכי עובר לאירועים האמורים, שררו בין הנאשם למתלוננת יחסים טובים (עמ' 11, ש' 17-19 לפרוטוקול).

אשר לאירוע מיום 2.1.17 (אירוע ראשון), המאבטח העיד כי במהלך עבודתו שמע צעקות וראה את הנאשם מגיע לכוון היציאה ממרכז X עם המתלוננת יד ביד, כאשר הוא תופס אותה בגרון, חונק אותה, מושך בשערותיה, צועק ומקלל אותה ברוסית, והיא משיבה לו בקללות (עמ' 5, ש' 17-19; וכן עמ' 7, ש' 12-16 לפרוטוקול). המאבטח הפריד בין השניים, הוציא הנאשם מהמקום והכניס המתלוננת עד להגעת משטרה. לאחר מכן דיווח על שאירע לעו"ס דניאל אלמוג והיא או אשת צוות אחרת הזמינו משטרה (ש' 3-7; וכן ש' 12-14).

בהמשך דבריו סיפר המאבטח כי ביום למחרת (3.1.17) הגיע הנאשם בשנית למרכז X וביקש ממנו לדבר עם ס - עובדת הסעד שלו, לאחר בדיקה השיב לו המאבטח שיחזור עוד מעט וס תקבלו. לדברי המאבטח משס לא יכלה לקבל

את הנאשם, שב הנאשם ביום למחרת (4.1.17 - אירוע שלישי) כדי לדבר עמה. במהלך השיחה עמה זו מסרה לו שהיא מרחיקה אותו ממרכז X למשך חודש ל---, וזה לא היה מרוצה מתשובתה. במעמד זה נכח המאבטח במקום ומצאו בכיסו של הנאשם אגרוף עם סימונים של קלפים במסגרת חיפוש שערך. לאחר מכן, יצא הנאשם את המקום וצעק לעברו של המאבטח: "ח' בלאט מתה היום" (ר' עמ' 5, ש' 21-31; וכן עמ' 6, ש' 12-27 לפרוטוקול; עמ' 7, ש' 19-22; ש' 28-30; ועמ' 9, ש' 16-25).

עד תביעה 4 א' (א) ל':

המדובר במטופל במרכז X אשר מכיר את הנאשם והמתלוננת מהמרכז הטיפולי והיה עד ראיה לאירוע שהתרחש בתאריך 2.1.17 (ר' עמ' 19-25 לפרוטוקול). זה נחקר במשטרה ומסר גרסתו (ת/9).

בתחילת עדותו סיפר העד כי בזמן האירוע ישב בקפיטריה שבמרכז X (מחוץ למרכז?), ושמע רעש של מריבה אולם מהמקום בו ישב לא יכול היה לראות מי המעורבים, ורק כאשר המתלוננת והנאשם התקרבו לאזור, זה הצליח להבחין בהם ובמתרחש (עמ' 22, ש' 22-25; וכן ש' 29-32). בשלב זה ראה העד שהנאשם אחז את המתלוננת בכתפה ותפס בשערות ראשה ודיבר עמה באופן "לא רומנטי" (עמ' 23, ש' 203; וכן עמ' 25, ש' 4-5 לפרוטוקול). בהמשך סיפר כי לא רצה להתערב בעניינים לא לו אולם לאחר שראה את המתרחש, חשב ש"יהיה מכות" ולכן קם להפריד. הלה ניגש אל הנאשם והציע לו לצאת עמו החוצה בטענה כי גם הוא וגם המתלוננת עלולים לסבול, באופן שהנאשם עשוי להיעצר והמתלוננת עשויה לסבול ממצבה (עמ' 23, ש' 26-28).

העד עומת עם הגרסה שמסר במשטרה ולאחר שנתגלו סתירות מהותיות בין הגרסה שמסר בפני ביהמ"ש לעומת הגרסה שמסר במשטרה, הוכרז כעד עוין ונחקר בחקירה נגדית.

בחקירתו הנגדית העיד כי הטיפול הפסיכיאטרי שקיבל בתקופה הסמוכה לאירוע פגע בזיכרונו, אולם כיום נוטל תרופות אחרות באופן שיכול להעיד כי זיכרונו טוב יותר מבעבר (עמ' 35, ש' 8-9, 15-16, 23 ו-26-27 לפרוטוקול). זה שב וחזר כי מהמקום שבו ישב לא הצליח לראות שהנאשם מכה את המתלוננת באגרוף ובעיטות (עמ' 36, ש' 4-5, ש' 11-12; עמ' 37, ש' 23-25).

עדת תביעה 3 ח' ח':

המדובר במתלוננת בתיק. זו העידה כי ניהלה קשר זוגי עם הנאשם במשך חודשיים שבמסגרתו הם גרו באותו הבית ויחסיהם ידעו עליות ומורדות, כמו כל זוג שגרתי.

לגרסתה, הרקע לאירועים המיוחסים לנאשם נעוץ בפרידתה ממנו כמספר ימים עובר לתאריך 2.1.17 (עמ' 46, ש' 29-32; עמ' 47, ש' 2-3 ו-9-12) לאחר הפרידה הנאשם פגש אותה במרכז "X" והפנה לעברה קללות. כעבור מספר ימים, ביום 2.1.17, ראה אותה הנאשם בעודה עומדת בסמוך לעמדת הקפה וירק עליה (עמ' 47, ש' 18-20 ו-31-32) לאחר מכן אחז בה כשעל ידו לבש אגרוף עם סימונים של קלפים. בתגובה ירקה המתלוננת בסמוך לנאשם, ומייד לאחר

מכן התחיל להרביץ לה "כמו לגבר", תפס במעיל, אחז בראשה, הכה בה בפניה וגרם לה לחבלות בראשה ובפניה. המאבטח במרכז הפריד ביניהם והוזמנה משטרה למקום (עמ' 49, ש' 4-9 ו-11-14; עמ' 50, ש' 1-2). מעבר לחבלות הפיזיות, נגרמו למתלוננת פגיעות בנפש אשר הצריכו העלאת המינון התרופתי שנוטלת (עמ' 52, ש' 27; עמ' 53, ש' 1-2 לפרוטוקול).

בתאריך 4.1.17 נודע למתלוננת כי לאחר שנמסר לנאשם כי הוא נענש באופן שעליו לנסוע לחודש ל---, הוא אמר: "אם אני צריך בשביל בת זונה הזאת לנסוע ל--- אז עכשיו אני הולך וארצח" ובתגובה לדברים אלה ס' המטפלת הזמינה משטרה (עמ' 51, ש' 9-13 לפרוטוקול). לדבריה אין זו הפעם הראשונה שהנאשם מפנה לעברה איומים. מקרה נוסף התרחש בביתם כאשר זו הודיעה לנאשם על כוונתה להיפרד ממנו ובמענה לכך איים לרצוח אותה (עמ' 52, ש' 6-9). בחקירתה הנגדית אישרה כי שמעה את האיומים מיום 4.1.17 באזניה וכך גם את האיומים מיום 2.1.17 (עמ' 59, ש' 8-9 ו-22-23).

בחקירתה הנגדית סיפרה המתלוננת כי הגיעה לבית המשפט בליווי מדריכה מההוסטל בו נמצאת. עוד סיפרה כי סובלת מדיכאון נפשי בעקבות הסמים שהייתה נוטלת עד לפני כשנה וכעת מטופלת במתדון. לדבריה, הזמינה משטרה באירועים המאוחרים יותר בשל תוכן איומיו של הנאשם לרצוח אותה. (עמ' 56, ש' 1-3). אשר למשכו של אירוע התקיפה מיום 2.1.17 זו התקשתה לאומדו בזמן, הואיל וזה הרגיש לה כמו "נצח" (עמ' 62, ש' 7 לפרוטוקול). כך גם התקשתה להצביע על מספר האגרופים והבעיטות שספגה אולם ידעה להצבעה על מיקומם - בראשה, בבטנה (עמ' 62, ש' 26, 31; עמ' 63, ש' 1). השריטה שבפניה נגרמה לה כתוצאה מהאגרופן שהיה על ידו של הנאשם עת שהכה בפניה באגרופן (עמ' 63, ש' 13-15 ו-21-31; עמ' 64, ש' 1-11). לדבריה יתכן ששכחה לציין במהלך עדותה על אודות האגרופן משום שהייתה במצב "על הפנים" (עמ' 64, ש' 18).

עד התביעה אשר ממן

המדובר בחוקר במשטרת ישראל אשר גבה עדות מא' ל' (9/ת). עד זה תיאר כי גבה מא' ל' עדות בניידת מחוץ למרכז X, באווירה נינוחה, בשפה העברית מבלי שהיה משהו חריג או כל קושי בהבנת השפה.

פרשת ההגנה

עדות הנאשם

הנאשם העיד להגנתו והוגשו הודעותיו במשטרה (2/ת, 3/ת) וכן העימות עם המתלוננת (5/ת).

בחקירתו הראשית סיפר הנאשם כי ניהל מערכת יחסים עם המתלוננת במשך כחודש וחצי. זה מנה גורמים רבים שהובילו לפרידה וביניהם מחסור בציד בביתה של המתלוננת, טענה ולפיה המתלוננת גונבת את דבריו ומבזבזת את כספו ועוד "ים דברים כמו זה", אשר בעקבותיהם רצה לעזוב אותה (עמ' 72, ש' 24-31 לפרוטוקול).

הלה תיאר את שאירע ביום 2.1.17 מנקודת מבטו. בהקשר זה ציין כי המתלוננת שפכה על ידו נס קפה חם, הוא ירק על רגליה ומייד הגיע עד התביעה א' ל' ולקח אותו מהמקום מבלי שאפשר לו "לעשות משהו". מייד לאחר מכן עלה על אוטובוס לביתו (עמ' 73, ש' 4-7 לפרוטוקול). בהמשך הוסיף כי היה עצבני בעקבות שפיכת הקפה ותפס בשערות ראשה של המתלוננת בניסיון לקחת את משקפי השמש שלו מראשה (עמ' 73, ש' 15-19). גם בחקירתו הנגדית אישר כי משך בשערות ראשה, משך במעילה (עמ' 76, ש' 2, 6, 8 ו-13 לפרוטוקול), וירק על רגליה (עמ' 78, ש' 6-7).

את פשר החזקת האגרופן הסביר בכך שחשש מבנה של המתלוננת וחבריו לאור דבריה (שנאמרו לאחר האירוע מיום 2.1.17) ולפיהם בנה יצא מבית סוהר והוא יתפוס אותו עם חבריו ויהרוג אותו. עוד סיפר כי את האגרופן קנה (עמ' 73, ש' 25-28 ו-30-32) באותו היום והגיע עמו כיומיים לאחר מכן (ב-4.1.17) למרכז X ע"מ לדבר עם ס ושם נתפס על ידי המאבטח ר' ח'. זה שלל כי באותה סיטואציה איים בפני המאבטח להרוג את ח' באומרו "ח' בלאט מתה היום" וביקש לחדד כי אמר שח' נחשבת מתה בשבילו, לא במובן שהוא רוצה להרוג אותה, אלא במובן שהוא לא רוצה לדבר עליה יותר (עמ' 88, ש' 8). אשר לאיומים האחרים - כפר בהשמעתם וטען כי לא הייתה לו סיבה להשמיעם הואיל ורצה לעזוב את המתלוננת זה מכבר.

בחקירתו הנגדית לא ידע לומר מתי בדיוק רכש את האגרופן והאם היה בידיו עובר לאירוע מיום 2.1.17, אשר באמצעותו, לטענת המתלוננת, שרט את פניה, אולם ציין כי יש ברשותו אגרופן נוסף קטן יותר (עמ' 83, ש' 3, 5, 6 ו-12).

אשר לחבלות שנגרמו למתלוננת (2/ת) טען כי שמכת אגרופ לא גורמת לשריטה אלא ל"פנס בעין" ולכן החבלה המתועדת נגרמה על ידי המתלוננת עצמה ששרטה פניה בציפורניה.

עד ההגנה דורון גוזלן

המדובר בשוטר אשר בדק את מצלמת האבטח במקום ביום 12.1.17 וערך מזכר (ס/1) שבו ציין כי תנאי הצילום לא היו בהירים ולא אפשרו זיהוי הדמויות והסיטואציה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי באופן בלתי אמצעי את עדי התביעה וכן את הנאשם, לאחר שעברתי על המוצגים השונים ונדרשתי לטיעוני הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם.

מסקנה זו של בית המשפט מבוססת בעיקרה על העדפה של עדות המתלוננת, עדות המאבטח וכן עדותו של א' במשטרה על פני גרסתו של הנאשם כפי שזו מוצאת ביטוי בהודעותיו במשטרה וכן בבית המשפט.

ככל שהדבר נוגע למתלוננת, הרי שבית המשפט התרשם מעדה שמסרה את הדברים באופן אותנטי, ישיר ללא ניסיון

לעדן או להסתיר דבר מעיני בית המשפט. הדברים מצאו ביטוי עת מסרה תיאורים שיכול שלא יחמיאו לה, יכול ויצגו את אופייה חם המזג ואף ילמדו שזו לא טמנה ידה בצלחת.

כך פירטה ותיארה את מערכת היחסים ביניהם, לרבות חלקה בפרידה כאשר לקחה את החפצים שלו והניחה אותם ליד הדלת. המתלוננת העידה כי במהלך המפגשים לאחר הפרידה ביניהם, שוחחה עם מטופלת אחרת במרכז X ושהצחיקה אותה לגבי האופן שבו הנאשם מדבר על עצמו: **"שאדם קורא לעצמו הרקולס מרוב היופי שלו כמו שהוא מת על עצמו... אז אה צחקנו... צחקנו בינינו והוא היה יכול לשמוע אותנו..."**

המתלוננת מספרת על שהתרחש ביום 2.1.17 באופן כרונולוגי ומפורט החל מהמקום שבו התרחשה אותה תקיפה עובר לתחילת הדינמיקה ביניהם שבה זה ירק לעברה והעליב אותה וכלה באופן שבו זה תקף אותה. גם בתוך אותו תיאור המתלוננת מספרת כי לאחר שזה ירק לעברה היא לא "נשארה חייבת" וירקה חזרה לידו דבר שהביאו לאותו פרץ אלימות מצד הנאשם שהכה אותה: **"כשאני ירקתי לא לידו, לא הגיע לו הזה, הוא קפץ... ו... מעיל התחיל להרביץ לי ממש התחיל להרביץ לי כאילו אני לא אישה כאילו אני גבר..."** וכך בהמשך **"בפנים, בבטן... אני לא זוכרת בדיוק כאב, כל מה שהיה הוא היה מרביץ לי... הוא הכניס אותי ב... בפניה של ה... של הקפה והרביץ..."** (עמ' 50).

לתיאור זה של האלימות נלווה גם תיאור של השפעותיו עליה כאשר יש וציינה במקום אחד כי בכתה ובמקום האחר נטלה כדורים בכמות גדולה פי ארבעה מזו הרגילה.

ניכר היה כעסה של המתלוננת על דבריו של הנאשם ובפרט הדברים אמורים בנוגע לטענת הנאשם לפיה הוא זה שחיפה עליה כאשר גנבה מוצרים מהסופר. זו בשלב זה צעקה לעברו:

באמת אתה לא מתבייש? אני שילמתי 800 שקל על הפרצוף המסריח שלך ואתה אומר לי שאני עשיתי את זה? תגיד אתה מניאק לא מתבייש אתה לא בן אדם אתה לא היית אדוני... לא היית... שקרן... 800 שקל שילמתי על הגניבה הזו שאני לקחתי על עצמי והוא ישב ואמר לזה ככה הוא ישב הסתובב היה עושה ככה לה לה לה... אני נשבעת בתורה אני נשבעת כי אני מוכנה להישבע בהכל מי ששקרן זה אתה... (עמ' 65).

ניתן היה להבחין בהתנהלות דומה כאשר זו העידה על הדברים שמסרו לה עובדי X ביחס לאיומים שהנאשם השמיע: **"אבל אל תשכח שיש לי בן... שהוא בבית סוהר והוא יהרוג אותך והוא יסתכל כשהוא... אני לא יכולה... השקרן הזה סדיסט... תסלחו לי בבקשה".**

האמור לעיל ויתר הדברים אותם מסרה המתלוננת מלמדים כי גם אם זו לא העידה באופן רהוט וגם אם לעיתים אף השתמשה בשפה בוטה הרי שבסופם של דברים זו העידה מ"דם לבה" ללא מניפולציות וללא תחכום רב כשהשפעת האירועים המפורטים בכתב האישום נותנים אותותיהם עליה גם במעמד מסירת העדות.

זאת ועוד, אין מחלוקת כי המתלוננת לא ניגשה להגיש תלונה מיד לאחר אירועי 2.1.17 כאשר לדבריה כל שביקשה שיעזוב אותה בשקט. רק לאחר ששמעה את האיומים שהשמיע כלפיה מצד עובדי המקום פעלה להגשת תלונה. ודוק, גם בשלב זה נלמד כי מי שסבור היה שיש מקום לערב את המשטרה היו אלו עובדי X שאף היו אלו שבפועל הזמינו את המשטרה: "[...] הם רצו והם אמרו לי בפירוש ללכת להתלונן במשטרה" (עמ' 56).

מן האמור נלמד כי אין המדובר במתלוננת שמעוניינת להפליל את הנאשם בכל מחיר ולטפול עליו האשמות שווא. כך גם נדמה כי אלמלא מעורבות ס מנהלת מרכז X ויתר העובדים הסוציאליים יכול ותלונה זו לא הייתה באה לעולם ולא משום שהדברים לא התרחשו. המתלוננת לא הסתירה דבר היותה מכורה בעברה לסמים כאשר לדבריה השתמשה בכל סוגי הסמים. זו ציינה תלויה כיום בתחליף סם מסוג אדולן במינון יומי גבוה.

הוטח במתלוננת כי יש שוני בין דברים שמסרה במשטרה לבין דברים עליהם העידה בבית המשפט אולם חרף כך אמרתיה של אלו לא הוגשו באופן לבית משפט יוכל להתרשם כי אכן מדובר בסתירות מהותיות. לא נעלמה מבית המשפט העובדה כי מבחינה הכרונולוגיה של האירועים השונים (במאובחן מהכרונולוגיה הפנימית של כל אירוע בפני עצמו) היה חוסר בהירות מסוים שהצריך את התובעת לבקש ממנה להבהיר מה קדם למה. לא מצאתי כי מדובר בסתירות או תהיות היורדות לשורשם של דברים בפרט כאשר עדותה של זו הופרעה פעם אחר פעם ע"י הנאשם שהתפרץ לעברה, הפריע לשטף העדויות, דבר שהצריך לחזור על השאלות מיד לאחר שהנאשם סיים לעשות כן.

לצד עדותה של המתלוננת קיימות עוד שתי עדויות משמעותיות אשר כל אחת בפני עצמה יש בה כדי להפליל את הנאשם באופן ישיר בתקיפתה של המתלוננת וכך גם לשמש כראיית חיזוק לעדותה של זו.

עדות המאבטח מר' ח'

הדברים אמורים ראש וראשונה ביחס לעדותו של המאבטח מר' ח'. המדובר במי שעובד במרכז X ותפקידו לשמור על הסדר במקום. בשונה מטענת בא כוח הנאשם סבורי כי מדובר בעד נטול פניות אשר אין לו כל סכסוך אישי קודם עם הנאשם או מנגד קשר חברי כזה או אחר עם המתלוננת. את שניהם הוא מכיר במסגרת עבודתו בלבד כמטופלים במרכז X הנדרשים להגיע מדי יום לצורך קבלת תחליף סם. העובדה כי זה פועל תחת הנחיות מנהלי המקום היא לכשעצמה אינה הופכת אותו לבעל אינטרס בתיק או כמוטה באופן המחייב משנה זהירות. הנחה זו של ההגנה מגלמת בתוכה הנחה נוספת לפיה גם המנהלים של מרכז "X" אינם אובייקטיביים ובעלי אינטרס להפליל את הנאשם דבר שלא הונחה לו תשתית ראייתית ואף לא ראשיתה של כזו.

חיזוק להעדר אינטרס מצד העד הנ"ל ניתן למצוא בדברים אותם מסר בפתח עדותו מהם עולה כי כלל לא היה מעוניין שהדברים יגיעו לכדי עדות לצד הבעת חשש מהשפעותיה של מסירת עדות שכזו:

אני רוצה להגיד כמה מילים שאני לא, לא, לא יודע מה... מה זה, אני לא באתי... למסור עדות... אני רוצה לדעת לא אמרו לי שאני מגיע לבית משפט, אני לא יודע מי... או מה... אני לא יודע מי הוא מה הוא ומה לעשות אחרי זה... אני לא רוצה ש...

בהמשך ימסור: "...אני מטופלים אחרים, לא אה... לא ח' ולא ו בראש שלי בקטע הזה אז אה יום לחוץ, זה היה יום לחוץ ו... ועשיתי את העבודה שלי, ניסיתי לעשות אותה הכי טוב אבל אה... באו לי שני אלה..."

זה הגדיל לעשות וציין שמבחינתו אין לו בעיה שיריבו רק לא במשמרת שלו ולא במקום העבודה שלו: **אין לי בעיה שהם יריבו מחוץ למקום, מצידי שיהרגו אחד את השני, במקום עצמו אין... מהרגע שהגעתי לשם אין מריבות אני יודע מה היה לפני. לפני שהתחלתי לעבוד שם היה דקירות והיה... כשאני הגעתי לשם לא הייתה מריבה אחת חוץ מהמריבה הזאת...**

בהינתן האמור הרי שיש לתת משקל לא מועט לדברים אותם מוסר העד ביחס להתרחשות הדברים. לגופם של דברים, העד הנ"ל מסר תיאור שעולה בקנה אחד עם דברים שמסרה המתלוננת וממנו עולה באופן חד משמעי כי הנאשם תקף את המתלוננת ולא אחז אותה אחיזה חברית או ניסה רק להוריד מעל ראשה את משקפיה. לדבריו: **"...אבל הוא תפס אותה... חנק אותה... היא אמרה לו יסוחר סמים יזבל אני אביא את החבר שלי... קללות"** ובדומה: **"הוא תפס אותה מהגרונ... משך לה את השערות, התחיל לצעוק עליה, קילל אותה ברוסית"**.

כשהעד הנ"ל נשאל מדוע הרחיקו את הנאשם מ----- שב ומצא לענות לסנגור בדרך של תיאור המכות של הנאשם:

אתה יודע למה? אני אגיד לך למה. מי שמקבל טיפול ב-----, מקבל את הטיפול והולך הביתה, לא נשאר שם ורב מכות עם בת זוגתו. הוא ניפח אותה, בסדר? אולי לא, אולי לא עם סימנים אבל הוא ניפח אותה, הוא משך לא בשערות, הוא חנק אותה ככה ומה שהלך שם... תוהו ובוהו (עמ' 18).

העד הנ"ל מעיד גם על האיום שהשמיע הנאשם באוזניו לאחר שנמסר לנאשם כי עליו לנסוע ל--- בשל התנהלותו במרכז X. העד ציין במפורש כי שמע את הנאשם אומר: **"ח' בלאט מתה היום"**. בחקירתו הנגדית נשאל העד על האפשרות כי יכול והנאשם אמר "ח' בשבילי מתה היום" ודבק בגרסתו לפיה הדברים לא נאמרו באופן שבו טוען הנאשם. כאמור התרשמות בית המשפט מעד זה הייתה כי אין לו כל עניין בהפלת הנאשם, סיוע למתלוננת או בכלל. משכך, מסר את הדברים כהווייתם מבלי להוסיף או לגרוע.

לא מצאתי ממש בטענת ההגנה לפיה העד שיקר כאשר הציג את עצמו כמאבטח, בעוד שבפועל הוא רואה את עצמו יותר כסדרן. מדובר בסמנטיקה מילולית שכן גם אם זה לא אווז אקדח ולא קיבל מבחינה פורמלית תואר של מאבטח, הלכה למעשה זה מתנהל ככזה במקום כמי שאחראי על הסדר, מונע התפתחות אירועים אלימים ומתערב כאשר הדבר מתרחש. מעבר לכך, עדותו כאמור עלתה בקנה אחד עם ראיות אחרות, על פני הדברים הייתה בעלת סדר כרונולוגי, ללא סתירות פנימיות או חיצוניות.

עוד בהקשר לעדותו של המאבטח ר' יוער כי גם עובדי המקום רואים אותו ככזה שתפקידו לאבטח. הדברים אמורים בשים לב להודעתה של עובדת המקום אלמוג דניאלי שבה היא מפרטת על הדברים שאמר לה "מאבטח המרכז ר" (ר' ת/8, עמ' 2, ש' 2). עוד בהקשר לאותה הודעה, זו מציינת כי ר' התקשר אליה בבוקר ואמר לה להתקשר למתלוננת ולהזהיר אותה כי הנאשם אמר בפניו שהוא יהרוג אותה. דברים אלו הם כשלעצמם עדות שמיעה ואינם יכולים לחזק את

גרסתו של ר'. יחד עם זאת, עצם הפנייה הדחופה שלו לעובדת במקום מתיישבת יותר עם מי ששמע אמירה שלפיה "ח' מתה היום" ופחות עם אמירה של "ח' בשבילי מתה היום".

חיזוק נוסף, וראייה מפלילה עצמאית מוצא בית המשפט בגרסתו של א' ל'. הדברים אמורים אפילו בבית המשפט א' מסר גרסה שלפיה לא הבחין בנאשם תוקף את המתלוננת למעט סיטואציה שיכול והייתה מידרדרת לכדי אלימות, דבר שהביאו לקום ולהפריד בין הניצים. בהקשר לכך בית המשפט מוצא במובהק להעדיף את גרסתו של העד כפי שנמסרה במשטרה והוגשה ת/9 וזאת בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות.

באופן כללי ניתן לומר כי עדותו של א' בבית המשפט, מתחילתה, הייתה כזו שנועדה לשכנע את בית המשפט שאין המדובר באירוע חמור כפי שמבקשת המאשימה לשכנע וזאת עוד בטרם בית המשפט שמע את גרסתו לגבי התנהלות הדברים. יכול והדבר נובע מכך שטרם עדותו רעננו את זכרוננו והקריאו לו את הודעתו במשטרה ומכאן סבור היה שכבר בית המשפט מכיר גרסה זו. אפילו זו תמונת הדברים, עדיין ניכר היה שלמן תחילת עדותו נקט העד בגישה מצמצמת, מתנצלת וכזו שמתעמתת עם שאלות ב"כ המאשימה.

העד ניסה לשכנע את בית המשפט כי יש לו בעיות עם הזיכרון בגלל התרופות אותן הוא נוטל (עמ' 28 לפרוטוקול; עמ' 30). לצד האמור לעיל ביקש לשכנע כי כיום הוא זוכר את הדברים יותר טוב למרות שהודעתו נמסרה כשלושה ימים בלבד לאחר האירוע ובבית המשפט העיד מספר חודשים לאחר מכן.

לצד אמירותיו החוזרות ונשנות בדבר בעיות הזיכרון שלו, התנהלותו של העד והדברים שמסר היו תמוהים. כך כשביקש לשכנע העד את הסנגור ואת בית המשפט כי יש לו יכולות ניבוי ובהסתמך על אותן יכולות הוא הבין שעליו להתערב בנעשה "יש דברים פרטיים שלי... יש...אני לפעמים מרגיש לפני... אני יכול להסתכל עליך ולהגיד מה מחכה לך חודש אחרי ולא רק בן אדם אחר או בן אדם..."

(עמ' 24 לפרוטוקול).

ובדומה:

אמרתי לך מקודם שלפעמים אני יכול להגיד לבן אדם שהיו לו לפני כמה זמן לפני, לא שאל עליה, אלוהים מחכה אותו לפני. לפעמים אנשים שומעים אותי, לפעמים אנשים מסתכלים עלי כמו משוגע בגלל שיש לי ייחוד בדברים האלה. אבל אני אומר כל אחד מסתכל עלי מצד שלו. מי שהוא רוצה (עמ' 25 לפרוטוקול).

וכן:

זה לא בראש, זה בראש שלך נכנס אינפורמציה ואני לא יודע מאיפה אינפורמציה זו נכנס בראש שלך...כל הזמן קורה למחשבות שלי וכל הזמן מחליט למה מחשבות לצאת את זה...אני פותח את המחשבות שלי שאני יודע ששלחו עלי אינפורמציה...שם את עצמי בדבר שיכולים להרוג אותי

מבפנים...בחן ואני לא יודע מי זה, זה לא אנשים.

בין אם העד אכן מאמין בהיותו "אורקל", בין אם מדובר בהתנהלות מניפולטיבית, ובין אם אמירות אלו נובעות מהמחלה ממנה הוא סובל שלגביה פירט במהלך עדותו, הרי שהתנהלות זו לא מצאה כל ביטוי בהודעה אותה מסר במשטרה אשר על פני הדברים מלמדת על מסירת גרסה הגיונית וסדורה לגבי הדברים שהבחין או שמע.

נוכח הבדל זה, בית המשפט הכריז על הנאשם, לבקשת המאשימה כעד עוין שלאחר מכן זה התבקש להסביר את הפער בין הדברים שמסר במשטרה לבין הדברים אותם מסר בבית המשפט. לדבריו, יכול והחוקר לא הבין אותו נכונה ושב וחזר על כך הוא לא יכול היה להבחין במכות מהמקום שבו עמד.

אין בידי בית המשפט לקבל את הסברו של העד מדוע הדברים נרשמו כפי שנרשמו. בהקשר לכך גם אם העברית אינה שפת האם של הנאשם, הרי שזה העיד בשפה הזו, ענה לשאלות של התובעת בעברית וממילא אין המדובר בהבדל שעניינו דקויות ופרשנויות של מילה כזו או אחרת אלא תמונה עובדתית שונה לחלוטין, שלא ניתן להסבירה בקשיי שפה. לא בלי קשר גובה עדותו של העד, אשר ממך, העיד בבית המשפט וצוין כי לא היה דבר חריג בגביית העדות, אליבא דידו של אשר, העד ענה על כל השאלות, חתם על עדותו, כאשר זו נעשתה בניידת המשטרה ובאווירה נינוחה. עוד צוין כי העד לא התקשה בשפה העברית וכי אם א' מוסר כי לא אמר את הדברים שנרשמו, אזי זה משקר. לא מצאתי להטיל דופי בעדות זו של העד אשר ממך אשר כאמור עולה בקנה אחד עם התרשמות בית המשפט ביחס ליכולתו של העד לענות בשפה העברית ושליטתו בה. לא הוצג כל הסבר או ראשיתו של כזה מדוע חוקר ישים דברים בפיו של העד.

במצב דברים זה הרי שהדברים אותם מסר העד במשטרה מפלילים באופן ישיר את הנאשם ועולים בקנה אחד עם עדות המתלוננת ועדות המאבטח בדבר אלימות הכוללת בעיטות ואגרופים לעבר גופה של המתלוננת. בית המשפט מוצא לבכר הודעה זו במשטרה על פני העדות בבית המשפט ולתת לה את מלוא המשקל.

בהודעה זו העד מציין במפורש ובאופן שאינו משתמע לשני פנים כי: **"שמעתי צעקות ויצאתי החוצה. ראיתי את ו תופס במעיל את ח' ונותן לה מכות, אני חושב בפנים שלה ונותן לה בעיטות. באתי מהר וניסיתי להפריד ביניהם. בטח שאני אפריד. בחור מרביץ לבחורה זה לא מתאים".**

בהמשך, כשהתבקש לפרט כיצד נתן הנאשם מכות למתלוננת, מסר: **"ראיתי בעיטות ואגרופים ומושך אותה, אני חושב בשערות ומיד אחר כך נכנסתי והפרדתי וזה מה שאני ראיתי".** כאשר בית המשפט מוצא לתת להם את מלוא המשקל.

יוער כי בסופה של אותה הודעה במשטרה, יכול וניתן למצוא רמז לעתיד לבוא וזאת כאשר העד נשאל האם יהיה מוכן לערוך עימות מול הנאשם וענה באופן נחרץ, **"לא, מה פתאום, אמרתי מה שהיה".** יש בכך ללמד ולו בעקיפין על העובדה כי העד סבור שבהרחקת הנאשם זה מיצה את תפקידו ואינו מעוניין עוד ליטול חלק בהליך.

אל כל אלה יש להוסיף את תמונות פניה של המתלוננת שהוגשו וסומנו ת/2 בהן ניתן להבחין בבירור בשריטה מוארכת בלחי שמאל שלה. כך גם ניתן להבחין בסימנים כהים משני צידי גשר האף סמוך לעיניים (אם כי הצילום לא ברור דיו כדי לדעת בוודאות אם מדובר בהמטומות או בהצללה).

הנאשם בעדותו שב ותהה מדוע לא נגרמו למתלוננת חבלות רבות יותר על רקע תיאור האלימות עליו העידה. בהקשר לכך יצוין כי על פי הנלמד במהלך האירוע המתלוננת הייתה במצוקה אמיתית, זו לא יכלה לומר במדויק את משך הזמן: "לי, לי זה היה נצח", ומשך גם לא ידעה לציין ידעה לציין במדויק כמה אגרופים או כמה בעיטות נתן לה- יתר על כן, מקום בו לא נעשה שימוש, על פי הנטען, בשימוש או בחפץ חד כזה או אחר, אין בהכרח לומר שהאלימות המתוארת מצידה חייבת להשאיר סימני חבלות קשים יותר.

אל מול האמור לעיל, עדותו של הנאשם בבית המשפט לא הותירה רושם חיובי, וזו בלשון המעטה. עוד טרם עלה הנאשם למסירת עדות ועל פני רצף שמיעת עדי התביעה ניתן היה להתרשם מאופיו של הנאשם אשר לא חדל מלהתפרץ חזור ושנה אל דברי העדים בכעס ובהפרעות. התנהלות זו המשיכה גם בעת שעלה להעיד להגנתו.

להתרשמות כללית זו מצטרפת התרשמות שלפיה עשה הנאשם כל שלא ידו להכפיש את המתלוננת ולהציגה באור שלילי, וזאת ללא כל קשר לדברים שהעידה ולסוגיות שבמחלוקת. כך לשם ההמחשה, כבר בתחילת עדותו, עת התבקש להתייחס להאשמות המיוחסות לו בחר לפתוח במונולוג לפיו המתלוננת גנבת, סכיזופרנית, גנבה ויסקי, גנבה את הבגדים שלו ולא תפקדה כבת זוג. זה המשיך בתיאור על תביעת כזב שעל פי דבריו הוגשה על ידי המתלוננת לביטוח הלאומי, וכן שאר תיאורים שכל תכליתם ללמד על אופייה הרע של המתלוננת. בעימות שנערך בין הנאשם למתלוננת במשטרה לא יכול היה לתת הסבר לשריטה בפניה של המתלוננת, אולם בבית המשפט כבר אמר בנחישות כי המתלוננת היא זו שעשתה את זה לעצמה.

עדותו של הנאשם ממקמת אותו בזמן ובמקום הרלוונטיים. יחד עם זאת זה ביקש לצמצם את אותה אינטראקציה בינו לבין המתלוננת לכדי מגע פסי מניורי, כאשר כל כוונתו הייתה לקחת את המשקפיים מעל ראשה של המתלוננת. המדובר בגרסא שאינה מתיישבת עם יתר הראיות, ולא כל שכן עם העובדה שגם לדבריו כעס, שלא לומר כעס מאוד, על המתלוננת, אשר ירקה לעברו ולדבריו שפכה עליו קפה. כך גם יש לתהות מה הדחיפות הרבה שהייתה לנאשם דווקא בסיטואציה זו לקחת למתלוננת את המשקפיים שלדבריו הם שלו. יתרה מכך, גרסא זו בדבר רצונו לקחת את המשקפיים עומדת בסתירה לדברים שמסר במשטרה, ששם הלה אומר במפורש כי כוונתו הייתה לשבור את המשקפיים ואף לתת לח' מכות: "ש: אתה יודע מה זה מכות יבשות, יש מכות שאין סימנים? ת: אני אמרתי לך, לא נתנו לי לתת מכות לח' אני רק רציתי לשבור לה את המשקפיים".

יתרה מכך, אם כל מה שעשה זה לנסות לקחת את משקפיה של המתלוננת מדוע הוא זה שבחר לעזוב את המקום בסמוך לאחר מכן. עזיבתו המיידית של הנאשם את המקום יותר מתיישבת עם מי שהיה מעורב בהפעלת אלימות כלפי המתלוננת ופחות עם מי שנפל קורבן ליריקות והשלכת קפה רותח לעברו מבלי שעשה דבר כתגובה לכך.

כך גם על בסיס אותו היגיון - מדוע אם כל שעשה הוא לנסות להוריד את משקפיה מעל ראשה, המתלוננת תמצא לנכון להתריע בפניו כי הבן שלה יבוא ויפגע בו. בהקשר לכך, אין מחלוקת בדבר השמעת אותם דברים מצד המתלוננת (שעליהם חזרה גם בבית המשפט), דבר שאף הביא את הנאשם ללכת ולקנות לעצמו אגרופין: **"שמתי אותו בכיס מה אני חייב לפחד. כן אני כמו סוס אבל בראש של כלום בן עשרים ילד בן עשרים ואחד אני חייב לפחד אותו וחברים שלו?"**. עוד יש לתהות מדוע דווקא אותו בחרו להרחיק ממרכז "X" ב---- למרכז "X" ב--- אם כאמור גרסתו היא שח' היא זו שירקה עליו ושפכה עליו קפה.

כך גם בית המשפט מוצא לדחות את הניסוח המוצע של הנאשם לאיום שאותו השמיע בפני המאבטח ולפיו אמר "ח' בשבילי מתה היום". הדברים אמורים לא רק מתוך האמון שאותו רוחש בית המשפט לגרסת המאבטח אלא גם מתוך הגיונם של דברים. הנאשם במועד הרלוונטי כבר לא היה בן זוג של המתלוננת וכבר התעמת עימה כאמור ביום 2.4.17. הנאשם, אליבא דידו, גם לא ראה בה בכל דרך שהיא בת זוג, ואף רמז כי הייתה לו מישהי אחרת באותה עת. כשזו תמונת הדברים, הניסוח בעל נופך מאיים הוא זה שמתיישב יותר עם מבחני היגיון ושכל ישר, ולא זה ש"צובע" את האמירה בנופך רגשי-סנטימנטאלי ולפיו המתלוננת מבחינתו כבר לא קיימת.

אלה כאלה הביאות את בית המשפט להעדיף במובהק את גרסתה של המתלוננת ואת גרסת המאבטח יחד עם יתרת ראיות החיזוק על פני עדותו של הנאשם.

הערה אחרונה טרם סיום נוגעת להגדרתם של הנאשם והמתלוננת בני זוג, או מי שהיו כאלה בהתאם להוראת סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין. בהקשר לכך יש ראשית לציין כי גם אם במועד ביצוען של חלקן של העבירות הנאשם והמתלוננת לא היו בני זוג, הרי שהוראת חיקוק זו חלה גם כלפי מי שהיה בעבר בן משפחתו ובן זוגו של הנאשם. באופן מהותי סבורני כי יש לראות במתלוננת ובנאשם כבני זוג לצורך התקיימות אותה נסיבה מחמירה. הדבר נלמד מתוך כך שאלו חיו ביחד במשך מספר חודשים. הנאשם באותה תקופה העביר את הבגדים שלו וכן את כל ציוד אישי רב למגורים יחד עם המתלוננת לרבות תכשיטים שעל פי טענתו נגנבו על ידיה. הנאשם הוא זה שבהתייחסו למתלוננת נוקט טרמינולוגיה של בני זוג. כך לשם ההמחשה בהודעתו במשטרה מציין כי: **"היינו גרים ביחד כמה חודשים ועכשיו אנחנו פרודים"** (ת/3, ש' 10).

בדומה, כאשר הנאשם מתבקש להסביר מדוע נשאר עם המתלוננת, הוא מציין: **"אני מתבייש לדבר על דברים כאלה, יש לי עוד בחורה בשביל מה לי... איזה טעות עשיתי באמת. יש לי. יש לי עוד בחורה"**. אם כל מערכת היחסים שלהם התמצתה בהיותם שותפים לאותה דירה לא היה כל צורך להתבייש או להסתיר עובדה שכזו. גם המתלוננת ראתה את עצמה ואת הנאשם כמי שהיו בני זוג: **"היינו חברים היינו ביחד [...] חודשיים כן משהו כזה..."** ובהמשך, כשהתבקשה לתאר את היחסים ביניהם ענתה: **"פעם ככה פעם ככה כמו כל, כל משפחה [...] כמו כל הזוגיים..."**

סוף דבר:

מקום בו בית המשפט מעדיף ק את גרסתה של המתלוננת, את גרסתו של המאבטח וכן את עדותו של א' במשטרה

ביחד וכמכלול, על פני גרסת הנאשם. מקום בו לא בית המשפט דוחה את גרסת הנאשם ואף לא מוצא בה כחזו שמעוררת ספק, ובהינתן יתר המפורט לעיל הינני להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ט"ו תמוז תשע"ז, 09/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

דוחה הטיעונים לעונש ליום 19.7.16 שעה 15:00.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום ט"ו תמוז תשע"ז, 09/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט